

Saatteeksi

Tämän vuosikirjan nimessä oli tarkoitus olla jäljillä, Urheiluhistorian jäljet -nimisen, viime vuoden syyskuussa pidetyn, pitkään valmistellun seminaarin mukaisesti. Suomen urheiluhistoriallinen seura oli järjestelyissä vahvasti mukana, kuten Leena Laineen esittelystä tuonnempänä tässä kirjassa selviää.

Saman seminaarin antia ovat myös Jari Harjun ja Elina Kallion oheiset näkemykselliset artikkelit.

Monilla muillakin jäljillä kirjassa ollaan, aina Aleksis Kivestä ja Hilma Jalkasesta urheileviin paperiukkoihin saakka. Artikkeliosasto alkaa kirjoittajansa omilta jäljiltä ja niille se myös aikanaan päättyy.

Edellisessä vuosikirjassa oltiin kuitenkin jo oltu *Hevosten jäljillä*, joten nimeä täytyi lähteä jäljittämään muilta semanttisilta urilta.

Koska emme omista keppiä emmekä järin suurta porkkanaa, vuosikirjan toimittamisen jännittävimpiä hetkiä on katsoa, millaisen saaliin kirjoittajakutsu on määräpäivään mennessä postilaatikon pohjalle houkutellut.

Tuleeko siitä kirja, on ensimmäinen kysymys. Olisiko joukkoon liivahtanut raikkaita avauksia, vanhojen totuuksien ravistelua tai jopa pikku klassikoita, joihin myöhemmin yhä uudelleen ja uudelleen palattaisiin?

Voisiko sivumennen sanoen vuosikirjan verkkosivuille (suhs.fi) viritää kyselyn, jossa lukijat saisivat purkaa mieltään ja kertoa lukukokemuksistaan, suosikkiartikkeleistaan vuosien varrelta?

Toimitukseen saapuneiden tekstien hajanainen kasa alkoi jossain vaiheessa saada järjestystä. Ei ollut ensimmäinen kerta, että vuosikirjan tihentymäpiste jälleen kerran yllätti. Antti Syrjäläinen ei turhaan käynyt pitämässä esitelmää Suomen urheiluhistoriallisen seuran pikkujouluissa Lahden Hiihtomuseossa. Lähes samaan aikaan Syrjäläisen TUL:n loikka-reita käsitelleestä väitöskirjasta näet tupsahti vuosikirjaan kaksikin laajaa ja paneutunutta arviota. Ne julkaistaan tässä molemmat.

Lauri Keskinen on lisäksi tutkiskellut vuosisadan alun työväenseuroja, ja pari aihetta sivuvaava uutuuskirjaa on arvioitu. Saisiko niistä napsittua vuosikirjalle otsikkoaihion ja vaikka ohuenkin juonilangan? Ei saatu.

Vuosikirjassa kansaa ravistellaan puolilainausmerkein ja etsitään miehen malleja Satupekasta da Silvaan. Teki mieli ottaa käteen satukirja, Joel Lehtosen *Ivolan juttuja*, ja katsoa, kuinka siellä on kuvattu kettua, karhua ja jänistä. Kuka on ovelin, voimilta väkevin, loikkaa pisimmälle?

Olympiaurheilua arvioidaan kahdelta kannalta, sekä koko- että lähistorialtaan. Miehemme oli Pekingissä.

Siinäkin suhteessa oheinen vuosikirja heijastaa julkaisijaseuransa jäsenkenttää ja ystäväpiiriä, että monien tärkeiden aiheiden käsittelyyn ja merkittävien kirjallisten uutuuksien arviointiin ei löydy kirjoittajaa kissojen eikä koirien avulla. Se on harmi, joka painaa toimituskunnan harteita. Kuka kokee olevansa jäävi, kuka juuri nyt liian kiireinen. Ei ole keppiä eikä oikein porkkanaakaan, ja nimi kirjalle vielä keksimättä.

Toinen aihekasaua, TUL-pohdintojen oheen, näyttää muodostuvan liikuntatieteiden käytännön ja teorian tiimoille. Hilma Jalkasta jo jäljitettiin, liikuntaprofessori punnitsee taakse jääneitä askeliaan ja Mikael Lindfeltin, vuosikirjamme taannoisen avustajan, urheilukäsitystä katsotaan suoraan silmiin.

Alan museoissa käydään eri puolilla Itämerä, ja sehän sopii tämänkertaisen vuosikirjan alkuperäiseen teemaan. Urheiluhistorian jäljillä ollaan, katsellaan kohdetta sen selkäpuolelta.

Heikki Roiko-Jokela

Esa Sironen